

A Szegedi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Szegeden, 2015. április 10. napján tartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

Í T É L E T E T:

A kábítószer birtoklásának büntette miatt a vádlott ellen indított büntetőügyben a **Szegedi Törvényszék** 2014. október 21. napján kihirdetett **2.B.855/2014/14.** számú ítéletét

m e g v á l t o z t a t j a:

A szabadságvesztést **5 (öt) év 6 (hat) hónapra enyhíti**, amelynek a végrehajtási fokozatát **börtönben határozza meg.**

Egyebekben az elsőfokú ítéletet **helybenhagyja** azzal, hogy a fogvatartás helyének feltüntetését a személyi adatok közül mellőzi.

A bűncselekmény jogszabályi alapja helyesen Btk. 178. § (1) bekezdés **5. fordulat**, (2) bekezdés c) pont.

Az első fokú eljárás során helyesen összesen 634.542.-(hatszázharmincnégyezer-ötszáznegyvenkettő) forint büntügyi költség merült fel, amelyből az állam által viselendő összeg helyesen 182.204.-(egy-száznyolcvankettőezer-kettőszáznégy) forint.

A vádlott által a 2014. október 22. napjától 2015. április 10. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe **beszámítja.**

A másodfokú eljárás során felmerült **196.032.-(egyszázkilencvenhatezer-harminckettő) forint** büntügyi költségből kötelezi a vádlottat **46.736.-(negyvenhatezer-hétszázharminchat) forint** megfizetésére az államnak, a Szegedi Törvényszék gazdasági hivatalának felhívása szerint.

A fennmaradó **149.296.-(egyszáznegyvenkilencezer-kettőszázkilencvenhat) forint** büntügyi költséget az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S:

Az elsőfokú bíróság a vádlottat bűnösnek mondta ki kábítószer birtoklásának büntetéseben [Btk. 178. § (1) bekezdés és (2) bekezdés c) pont], és ezért öt 6 év 6 hónap szabadságvesztésre és 7 év Magyarország területéről történő kiutasításra ítélte azzal, hogy a szabadságvesztést fegyházban rendelte végrehajtani, és megállapította, hogy a vádlott a vele szemben kiszabott szabadságvesztésből legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. Rendelkezett a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött idő szabadságvesztésbe történő beszámításáról, az eljárás során lefoglalt bűnjelek elkobzásáról, illetőleg a lefoglalás megszüntetése mellett azok kiadásáról és a büntügyi költség viseléséről.

A törvényszék ítéletével szemben a vádlott és védője jelentettek be fellebbezést, egyezően enyhítés érdekében.

A fellebbviteli főügyészség a vádlott és védője által bejelentett fellebbezést nem tartotta alaposnak. Észrevételezte, hogy az elsőfokú ítélet pontatlanul tartalmazza azon jogszabályokra történő hivatkozást, amelyek szerint a kannabisz és delta 9-THC kábítószernek minősülnek. Összességében a törvényszék ítéletének helybenhagyására tett indítványt.

A másodfokú bíróság a fellebbezési eljárásban a Be. 348. § (1) bekezdése szerint eljárva a törvényszék ítéletét az azt megelőző bírósági eljárással együtt felülbírált. Ennek során azt állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság eljárása során nem vétett olyan eljárási szabálysértést, amely az ítélet érdemi felülbírálatának akadályát képezné.

A törvényszék a tényállás felderítési kötelezettségének teljes mértékben eleget tett, a vád tárgyát képező releváns tényekre a bizonyítást a lehetséges és szükséges körben és mélységben felvette. A beszerzett bizonyítékokat egyenként és összességükben is mérlegelési körébe vonta, ezzel összefüggésben indokolási kötelezettségének eleget téve, logikusan és az iratoknak mindenben megfeleltethető magyarázatát adta annak, hogy tényállását miért a vádlott bűnösségre is kiterjedő beismerő vallomására és azt alátámasztó egyéb bizonyítékokra alapozta.

A másodfokú bíróság a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontja alapján az elsőfokú ítélet tényállását csupán az alábbiak szerint egészítette ki, illetőleg helyesbítette.

A vádlott albán anyanyelvű.

A 2. oldal utolsó bekezdésének 2. mondatát a jogi indokolásba utalja azzal a pontosítással, hogy a kannabisz a Btk. 459. § (1) bekezdés 18. pont a) és b) alpontja értelmében az 1965. évi 4. törvényerejű rendelettel kihirdetett Egységes Kábítószer Egyezmény mellékletének I. Jegyzékében foglaltak alapján minősül kábítószernek, míg a delta 9-THC az 1979. évi 25. törvényerejű rendelettel kihirdetett, a pszichotróp anyagokról szóló, Bécsben, az 1971. évi február hó 21. napján aláírt egyezmény II. Jegyzéke alapján pszichotrop anyagnak minősül.

A fenti kiegészítéssel és helyesbítéssel a törvényszék által megállapított tényállást az ítélet tábla a felülbírálat alapjául elfogadta.

Az elsőfokú bíróság a megalapozott tényállásból okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére, és a vádlott által elkövetett cselekményt a törvénynek megfelelően minősítette azzal, hogy elmulasztotta annak jogszabályi alapját megjelölni, hogy konkrétan milyen elkövetési magatartással - a kábítószer országba történő behozatalával - valósította meg a bűncselekményt, ezért a másodfokú bíróság a vádlott által elkövetett bűncselekmény jogszabályi megjelölését akként helyesbítette, hogy az a Btk. 178. § (1) bekezdés **5. fordulatába** ütközik és a (2) bekezdés c) pontja szerint minősülő és büntetendő.

A büntetés kiszabása során értékelt körülmények vizsgálata során az ítélet tábla azt állapította meg, hogy a törvényszék hiánytalanul figyelembe vette a vádlott vonatkozásában felmerült súlyosító és enyhítő körülményeket egyaránt, azonban nem kellő nyomatékkal értékelte azt, hogy a vádlott esetében az enyhítő körülmények jelentős túlsúlya volt megállapítható mind számukat, mind súlyukat illetően. Így nem tulajdonított kellő jelentőséget a vádlott hatóságok munkáját segítő, ténybeli és a bűnösség elismerésére is kiterjedő beismerő vallomásának. Erre figyelemmel, bár az elsőfokú bíróság törvényes nemű és mértékű szabadságvesztés büntetést szabott ki a vádlottal szemben, a másodfokú bíróság a büntetés kiszabása során irányadó középértéktől nagyobb arányú

eltérést tartott indokoltnak a vádlott javára, így a vele szemben kiszabott büntetést a rendelkező részben írtak szerint enyhítette.

Figyelemmel a törvényszék által is feltárt enyhítő körülményekre, így különös nyomatékkal arra, hogy a vádlott a magyar nyelvet nem beszélő külföldi állampolgár, akinek a büntetés kiállása fokozott terhet jelent, az ítélet tábla a vádlottal szemben a Btk. 37. § (3) bekezdés ad) pontja alapján alkalmazandó fegyház végrehajtási fokozatnál a Btk. 35. § (2) bekezdése alapján eggyel enyhébb, börtön végrehajtási fokozatot határozott meg [Btk. 37. § (2) bekezdés a) pont].

Egyebekben az elsőfokú bíróság a törvénynek megfelelően alkalmazott a külföldi állampolgárságú vádlottal szemben kiutasítást azzal, hogy annak jogszabályi alapja helyesen a Btk. 59. § (1) bekezdése.

A törvényszék rendelkezései az eljárás során lefoglalt bűnjelekről törvényesek, és a bűnügyi költség viselésére vonatkozó elvei is helyesek voltak, azonban számítási hiba folytán tévesen határozta meg az eljárás során felmerült, valamint az állam által viselendő bűnügyi költség összegét, ezért a másodfokú bíróság ezeket is pontosította.

A kifejtettekből következik, hogy az ítélet tábla az enyhítés érdekében bejelentett fellebbezéseket alaposnak ítélte, és az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 372. § (1) bekezdése alapján a rendelkező részben írtak szerint megváltoztatta. Egyebekben pedig a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta azzal, hogy mivel a Be. 117. § (1) bekezdése taxatív felsorolja azon személyi adatokat, amelyeket az ügydöntő határozat rendelkező részében a Be. 258. § (2) bekezdés b) pontja alapján fel kell tüntetni, és ezen adatok között a fogvatartás helye - amely nem egyébként sem személyi adat - nem szerepel, ezért annak rendelkező részben történő feltüntetését annak téves jogi alapon történő feltüntetése miatt mellőzte. Ezen túlmeően a már hivatkozottak szerint a vádlott által elkövetett bűncselekmény jogszabályi megjelölését helyesbítette, és pontosította az elsőfokú eljárás során felmerült, illetőleg az ebből az állam által viselendő bűnügyi költség összegét.

A kiszabott szabadságvesztésbe a Btk. 92. § (1) és (2) bekezdése alapján beszámította a vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt.

A fellebbezési eljárás során a vádlottól lefoglalt személygépkocsi tárolásával felmerült 46.736,- forint bűnügyi költség megfizetésére az ítélet tábla a Be. 381. § (1) bekezdése és a 338. § (1) bekezdése alapján kötelezte a vádlottat.

A másodfokú eljárásban a kirendelt védő, valamint a tolmács és fordítói díjakkal felmerült 149.296,- Ft vonatkozásában megállapította, hogy azt - a kirendelt védő díja esetében az eredményes fellebbezésre is tekintettel - a Be. 381. § (2) bekezdése és a Be. 339. § (1) bekezdése alapján az állam viseli.

Az ítélet elleni fellebbezési jog kizárása a Be. 386. §-án alapul.

Szeged, 2015. április 10. napján

Dr. Mezölaki Erik s.k.
a tanács elnöke

Dr. Nagy Erzsébet s.k.
a tanács tagja, előadó

Dr. Halász Edina s.k.
a tanács tagja

A Szegedi Ítéltábla Bf.II.768/2014/14. számú ítélete és a Szegedi Törvényszék 2.B.855/2014/14. számú ítélete a jelen ítéletben foglalt változtatásokkal a mai napon jogerős és végrehajtható.

Szeged, 2015. április 10. napján

Dr. Mezőlaki Erik s.k.
a tanács elnöke